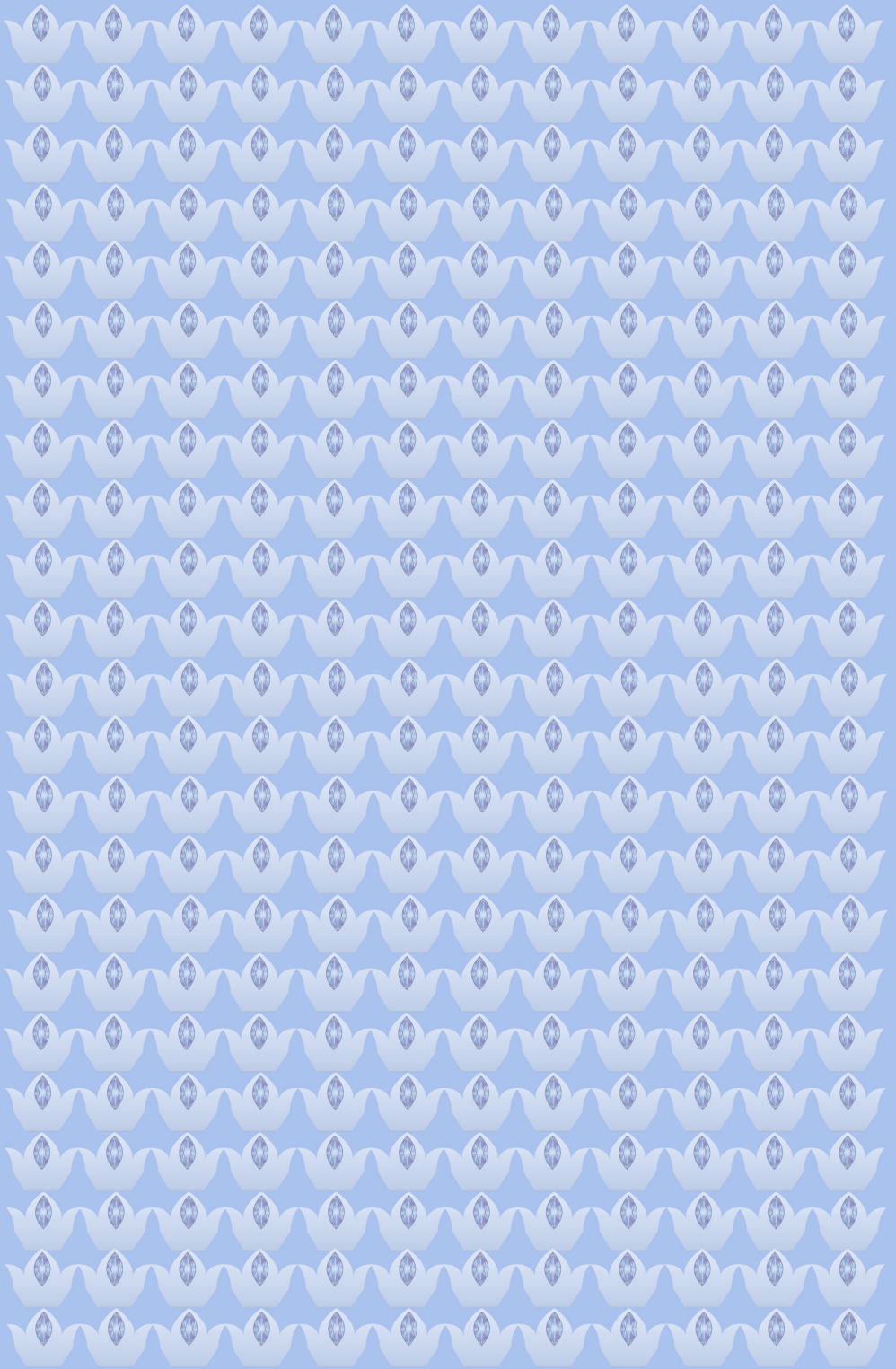


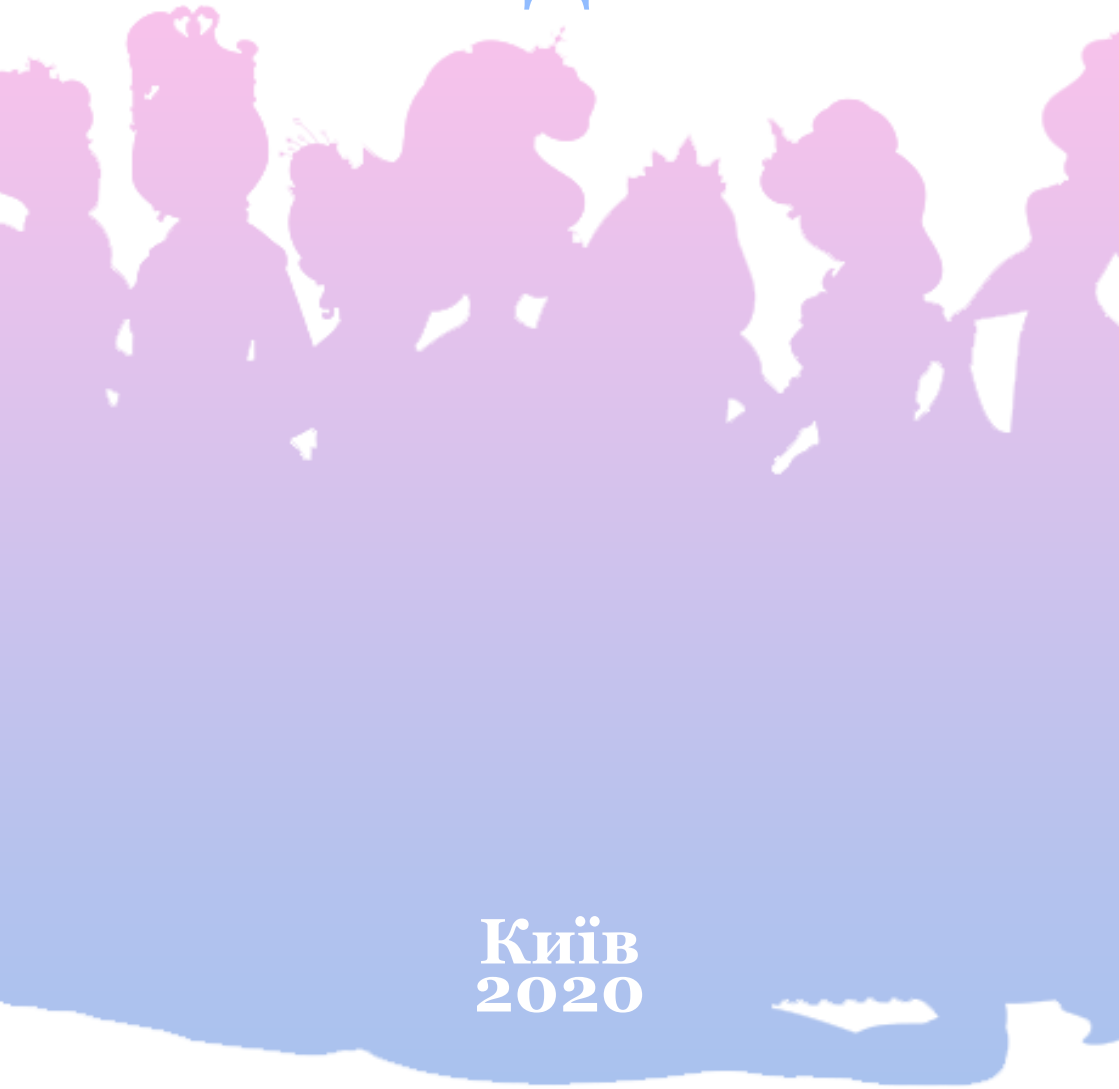
КАЗКИ ПОСТМОДЕРНІЗМУ







КАЗКИ ПОСТМОДЕРНІЗМУ



Київ
2020

УДК 84(4Укр)-445
К 11

Авторський колектив:
Дорош Тетяна, Вітенько Соломія, Кримська Марина, Пашинська Анна

К 11

Казки постмодернізму[текст]: збірник/ Вітенько С. В., Дорош Т. М., Кримська М. О., Пашинська А. С.; за ред. Дорош Т. М. - Київ: видавництво "Сирени", 2020. - с.

У збірнику "Казки постмодернізму" представлено кілька сучасних інтерпретацій казку майстерному виконанні авторів. Думаєте, що в ХХІ столітті казкам не місце? Помиляєтеся! Історії цього збірника сповнені віри в краще, надії, любові та простого щастя. Героїні розчаровуються, страждають, підривають інстаграм і...просто живуть. Бо життя - це і є казка.

ISBN 978-573-3001-69-7

УДК 84(4Укр)-445

© Вітенько С. В., Дорош Т. М., Кримська М. О., Пашинська А. С. текст,
2020

© Видавництво "Сирени", видання
© Pinterest, матеріали для оформлення

ISBN 978-573-3001-69-7



ANASTASIA
KOSYANOVA

@NASTYA_KOSYANOVA

МАРТА Й ЧУДОВИСЬКО

Жив був собі фінансист Даніель. Добре жив, та й сім'я його біди не знала. Та одного дня бізнес луснув як мильна бульбашка, а разом з ним і добробут. «Піду працювати вантажником», – після довгого монологу виголосив глава сімейства. Дружина зі страхом дивилася на свій акуратний манікюр, а молодші доньки питали, коли вони нарешті поїдуть на Балі, і тільки найстарша дочка Марта спокійно відклала вбік планшет і сказала, що зможе підробляти промоутером.

Наступного дня Даніель вирушив на пошуки роботи. Як виявилось, не так просто було її знайти з тої причини, що він не знав англійської. А всі компанії ніби змовились: вимагають досконалого знання іноземної. Розчарований цією світовою несправедливістю Даніель поплентався додому. Депресія була такою великою, що він навіть не замітив, що почав лити дощ, а спохопився тоді, коли змок до останньої нитки. Дивиться навкруг, та все пустинно, аж ген якийсь будинок стоїть. Не гаячи часу, Даніель, пробиваючись крізь дощову завісу, щодуху побіг у тому напрямку. Вбігає в будинок (а двері причинені двері), а там камін горить, рок грає, а на столі кава парує. Обсушився, закрівався, аж тут і дощ перестав. Даніель кинув останній погляд на кімнату, аж раптом побачив на столику смарт-годинник останньої моделі. Дивиться на нього наш фінансист, обертає, згадує, що доньці такий обіцяв. Та й продати його можна, борг віддати. Тільки хотів покласти в кишеню знахідку, як...

– Отак тепер відплачують за добро? – пролунав хрипкий голос. Даніель рвучко обернувся й завмер від жаху. Ще ніколи йому не доводилось бачити такого некрасивого обличчя.

– Вибачте, я просто з-гадав, що моя донька-а х-хотіла такого, – Даніель тремтів усім тілом та косив очима на вихід. Та відпускати його так просто ніхто не збирався, тому змушений був розповісти всю свою трагічну історію під насмішкуватим поглядом господаря.

– Я думаю, у даній ситуації Вашій доньці не завадить робота. Тому скажіть їй, що завтра я чекаю її як прибиральницю та кухарку, бо моя колишня прибиральниця виїхала за кордон. У разі відмови, я подзвоню в поліцію. До речі, я – Алекс, – господар не став церемонитися та відчинив перед гостем двері.

– Але ж... Я не знаю, – проте ці слова Даніель мовив уже в пустоту.

Вдома його чекали знервована родина та холодна піца. Марта, на щастя, новину про працевлаштування сприйняла без істерики. «Головне, щоб Wi-Fi був. А з плиткою та грилем розберемося», – сказала вона, гортаючи стрічку в інстаграмі. На другий день, дівчина закинула рюкзак на плечі, налаштувала навігатор та вирушила до дому Алекса. Так як і батько, вона була вражена розмірами та пишнотою особняка. Й такі самі емоції, вона відчула, коли побачила Алекса. «Я – потвора?», – спитав він її. «Так, але в тебе непогана фігура і крута тачка. Я принесла хот-догів», – Марта не вміла брехати. Алекс пильно подивився на неї і сказав: «З тобою не заскучаєш». Марті дуже сподобалась її кімната з плазмовим телевізором, ігровою приставкою та кондиціонером. Вона одразу ж подзвонила по скайпу до батька, поклацала пультом та не забула зробила кілька селфі.

Марта швидко обжилася на новому місці, робила смачніші суши, вчила Алекса користуватися паличками та вечеряла разом з ним на терасі, а також часто вони обое грали в гонки або слухали рок. «Мала, виходь за мене заміж», – одного разу сказав

Марта швидко обжилася на новому місці, робила смачніші суши, вчила Алекса користуватися паличками та вечеряла разом з ним на терасі, а також часто вони

обоє грали в гонки або слухали рок. « Мала, виходь за мене заміж», – одного разу сказав Алекс. «Ні, я не можу», – відповіла Марта, керуючи машиною у грі. Алекс стукнув кулаком і завершив гру. «Ну тоді пообіцяй, що кожного дня будеш робити таку піцу», – попросив він іншого разу. Марта погодилась. Проте одного разу Даніель написав дочці, що у нього вирізали апендицит, і він хоче її побачити. Звісно, Марта одразу ж почала збиратись в лікарню. Алекс подарував їй на прощання смарт-годинник і попросив повертатися швидше. Коли Марта в новеньких джинсах і топіку повернулася додому, то сестри їй почали заздрити, а мама розпитувати про все. Після того, як вона з ними попрощалася, Марта відвідала батька, перевела гроші, сходила в Макдональдз, погуляла парком, а потім засумувала за Алексом. «Йому ж там скучно», – подумалось їй з тривогою. Коли вона вбігла в будинок, то побачила, що Алекс лежить на підлозі, скрючившись в три погібелі. «Ти тільки не вмирай! Я буду тобі все життя готувати піцу й грати з тобою в гонки, тільки живи», – Марта в кращих традиціях медсестри намагалася робити штучне дихання і кричала водночас не втратити свідомість від розпачу. «Ох...Здається я переївся піци із Доміноса. Проте добре, що ми вияснили стосунки», – сказав Алекс, підводячись. « А тебе не турбує моя зовнішність?», – перепитав він. «Та ні, зовнішність в ХХІ столітті – це дурниці, у мене куча фільтрів є, а за потреби фотошоп підключимо», – безтурботно знизала плечима Марта, роблячи спільне фото для своїх сторі.

Жив був собі фінансист Даніель. Добре жив, та й сім'я його біди не знала. Та одного дня бізнес луснув як мильна бульбашка, а разом з ним і добробут. «Піду працювати вантажником», – після довгого монологу виголосив глава сімейства. Дружина зі страхом дивилася на свій акуратний манікюр, а молодші доньки питали, коли вони нарешті поїдуть на Балі, і тільки найстарша дочка Марта спокійно відклала вбік планшет і сказала, що зможе підробляти промоутером.

Наступного дня Даніель вирушив на пошуки роботи. Як виявилось, не так просто було її знайти з тої причини, що він не знав англійської. А всі компанії ніби змовились: вимагають досконалого знання іноземної. Розчарований цією світовою несправедливістю Даніель поплентався додому. Депресія була такою великою, що він навіть не помітив, що почав лити дощ, а спохопився тоді, коли змок до останньої нитки. Дивиться навкруг, та все пустинно, аж ген якийсь будинок стоїть. Не гаячи часу, Даніель, пробиваючись крізь дощову завісу, щодуху побіг у тому напрямку. Вбігає в будинок (а двері причинені двері), а там камін горить, рок грає, а на столі кава парує. Обсушився, закріпився, аж тут і дощ перестав. Даніель кинув останній погляд на кімнату, аж раптом побачив на столику смарт-годинник останньої моделі. Дивиться на нього наш фінансист, обертає, згадує, що доньці такий обіцяв. Та й продати його можна, борг віддати. Тільки хотів покласти в кишеню знахідку, як...

– Отак тепер відплачують за добро? – пролунав хрипкий голос. Даніель рвучко обернувся й завмер від жаху. Ще ніколи йому не доводилось бачити такого некрасивого обличчя.

– Вибачте, я просто з-гадав, що моя донька-а х-хотіла такого, - Даніель тремтів усім тілом та косив очима на вихід. Та йому довелося розказати всю історію під наємшкватим поглядом господаря.

– Я думаю, в даній ситуації Вашій доньці не завадить робота. Тому скажіть їй, що завтра я чекаю її як прибиральницю та кухарку. Моя колишня прибиральниця виїха-

ла за кордон. У разі відмови, я подзвоню в поліцію. До речі, я – Алекс, – господар не став церемонитися та відчинив перед гостем двері.

– Але ж... Я не знаю, – проте ці слова Даніель мовив уже в пустоту.

Вдома його чекали знервована родина та холодна піца. Марта, на щастя, новину про працевлаштування сприйняла без істерики. «Головне, щоб Wi-Fi був. А з плиткою та грилем розберемося», – сказала вона, гортаючи стрічку в інстаграмі. На другий день, дівчина закинула рюкзак на плечі, налаштувала навігатор та вирушила до дому Алекса. Так як і батько, вона була вражена розмірами та пишнотою особняка. Й такі самі емоції, вона відчула, коли побачила Алекса. «Я – потвора?», – спитав він її. «Так, але в тебе непогана фігура і крута тачка. Я принесла хот-догів», – Марта не вміла брехати. Алекс пильно подивився на неї і сказав: «З тобою не заскучаєш». Марті дуже сподобалась її кімната з плазмовим телевизором, ігровою приставкою та кондиціонером. Вона одразу ж подзвонила по скайпу до батька, поклацала пультом та зробила кілька селфі.

Марта швидко обжила на новому місці, робила смачніші суші, вчила Алекса користуватися паличками та вечеряла з ним на терасі. Часто вони обоє грали в гонки або слухали рок. «Мала, виходь за мене заміж», – одного разу сказав Алекс. «Ні, я не можу», – відповіла Марта, керуючи машиною в грі. Алекс стукнув кулаком і вийшов з гри. «Пообіцяй, що кожного дня будеш робити таку піцу», – попросив він іншого разу. Марта погодилась. Проте одного разу Даніель написав дочці, що в нього вирізали апендицит, і він хоче її побачити. Звісно, Марта одразу ж почала збиратись в лікарню. Алекс подарував їй на прощання смарт-годинник і попросив повертатись швидше. Коли Марта в новеньких джинсах і топіку повернулася додому, сестри їй заздрили, а мама розпитувала про все. Марта відвідала батька, перевела гроші, сходила в Макдональдз, погуляла парком, а потім засумувала за Алексом. «Йому ж там скучно», – подумалось їй з тривогою. Коли вона вбігла в будинок, то побачила, що Алекс лежить на підлозі, скрючившись в три погібелі. «Ти тільки не вмирай! Я буду тобі все життя готувати піцу й грати в гонки, тільки живи», – Марта в кращих традиціях медсестри робила штучне дихання і кричала. «Ох...Здається я переївся піци із Доміноса. Проте добре, що ми вияснили стосунки», – сказав Алекс, підводячись. «А тебе не турбує мене зовнішність?», – перепитав він. «Та ні, зовнішність в ХХІ столітті – це дурниці, в мене куча фільтрів є, а за потреби фотошоп підключимо», – безтурботно знизала плечима Марта, роблячи спільне фото для сторі.



ANASTASIA
KOSYANOVA
@NASTYA.KOSYANDVA

ANASTASIA
KOSYANOVA

@NASTYA.KOSYANDVA



СПЛЯЧА ЗЛАТА

Жили собі чоловік та жінка. Щасливим, багатим було їхнє буття, от тільки не послав їм Бог дітей. У які клініки не зверталися – все намарно. Аж коли надія зовсім пропала, з'явилося у них дитя. Щасливі батьки назвали дівчинку Златою і влаштували дводенне свято. На бенкет з'їхалися майже всі родичі, знайомі, друзі та колеги. Якраз у самий розпал свята, коли зворушений батько хотів виголосити тост, двері повільно відчинилися, і на порозі з'явилася згорблена постать. Чимось недобрим повіяло від її присутності, гості раптом затихли, а маленька Злата зайшлася плачем. «С-святкуєте? Рано радієте», – мовила гостя, розтягуючи свистячі звуки. Тут напевно треба сказати, що це була не хто інший, як двоюрідна тітка чоловіка, яка самотою жила в селі, й про яку подейкували, що вона наворожує нещастя. І саме ця особа зараз повільно пройшла залом та нахилилась над немовлям, від чого всі присутні наче заціпеніли, а мати схлипнула. «Від мотоцикла не вбережете!», – сказала стара, ошкірилась і вийшла. Після її виходу гості поволі жвавішали, проте недобрі думки не давали спокою нікому. Та найбільше переживали батьки, адже для них Златка була єдиною утіхою, і вони дбали про те, щоб вона була постійно під наглядом. Благо, спільна професія програміста дозволяла працювати віддалено, й заодно пильнувати своє чадо.

Прошло п'ятнадцять років. А може, і цілих шістнадцять минуло. Одного дня батькам довелось їхати на конференцію. Відїжджаючи, вони строго наказали доньку бути обережною на дорогах, поменше сидіти в тік тоці та підливати ва-зони. «Добре», – погодилась Злата, обіймаючи на прощання батьків, та вона досі не розуміла, чому вони так переживають за її поведінку на вулиці. «Ех, це ХХ століття, їм тільки б переживати...», – поблажливо думала дівчина, розігруючи суп. Згодом вона розчесала русяве волосся, покрутилась перед дзеркалом у новій сукенці й вибігла з будинку назустріч сонцю та вітру. Злата прогулялась парком, зробила фото для свого телеграм каналу, й вже зібралася додому, коли раптом побачила на лавочці іграшкову модель мотоцикла. Щось було в нього таке, що дівчина кілька секунд заворожено дивилась на нього, а потім підійшла і легенько погладила пальцями. Блискавка розітнула небо, а через якусь мить стало темно...

Лікарі не могли пояснити батькам, що саме трапилося із Златою. Дівчина лежала в комі вже третій день, будучи зовсім здоровою. «А що як...», – батько не договорив, але обоє знали, що він хотів сказати. Пророцтво таки збулося...

Батьки домовилися за найкращу палату з найсучаснішим обладнанням, щодня провідували Злату, цілували її холодні щоки, викликали найрадикальніших лікарів, та все було даремно. Батько навіть поїхав уселодотітки, але там його зустріли порожня хата і чорний ворон, який насмішкувато крякнув услід. Надії було мало, а всі зусилля були марними...

Нікіта безцільно блукав лікарняними коридорами, крадькома заглядаючи в палати, адже що ще робити в лікарні без інтернету?. Нікіта зупинився перед дверима однієї палати, у якій лежала якась дівчина, яку ніхто з його лікарняних друзів не бачив, проте майже щодня вони зустрічали її батьків.

Одні говорили, що вона перерізала собі вени, інші – що в неї остання стадія раку, але правди ніхто не знав. Лиш якийсь старенький дідусь одного разу почав розказувати історію про пророцтво, але йому ніхто не повірив. «Хто б повірив тій во-рожді. Краще вже китайський тест пройти», – підсміювались хлопці над старим.

Нікіта, хвилинку повагавшись, причинив двері в палату. «А ну стій на місці!», – з кінця коридору до нього бігла медсестра. Нікіта шмигнув у палату й швиденько перекру-

тив замок. «Ху-у-ух», – зітхнув полегшено, і незважаючи на крики медсестри, з цікавістю оглянув кімнату. В палаті тихо гуділи прилади, а на ліжку лежала та сама дівчина. Нікіта обережно переступив через проводи та наблизився до пацієнтки. «Ухх, а вона нічогенька така кралечка», – прицмокнув хлопець, роздивляючись красиве личко юнки. Молодість, як відомо, пора почуттів та вражень, тому Нікіта й не стямився, як нагнувся і легенько поцілував красуню в губи. Проте одразу ж відскочив, почервонівши від сорому. В цей момент і закінчилися злі чари. Златині щоки почервоніли, дихання вирівнялось, і... вона розплющила очі. «Ти такий схожий на Винника», – мрійливо сказала дівчина, щуриючи очі від сонця. І саме в цю романтичну хвилину двері розчахнулися, і до палати ввірвалася половина персоналу лікарні на чолі з розлюченими батьками Злати. Проте останні відразу ж змінили гнів на милість, коли побачили, що їхня донечка жива й здорова. Й не було вже щасливіших людей у світі, як герої цієї казки.

Злата й Нікіта виявили, що в них багато спільного. Вони могли годинами обговорювати «Ігри Престолів», знімати відео в тік ток, гуляти парком та слухати «Молоду вовчицю». У пориві почуттів Нікіта склав пісню про дівчину, яка довго спала, а потім проснулась від поцілунку. Цей трек дуже всім сподобався, і всі його наспівували, а хто не вмів співати, той слухав Винника. Проте це вже інша казка.



РАПУНЦЕЛЬ АБО РУСЛАНИНЕ ЩАСТЯ

Побачивши нічим непримітну хату, що знаходиться за містом, вам може здатися, що вона не відрізняється від інших, але це не так. Ніхто навіть їй не здогадується, що ця будівля є місцем ув'язнення для столичної дівчини Руслани, яку насильно відправили до бабусі на літо.

Руслана думала, що вони всього лиш їдуть провідати бабусю, а ввечері вона поїде з своїми друзями гуляти на Хрещатик. Проте дівчина аж зовсім не очікувала, що приїхавши в село, в неї заберуть і айфон, і айпад, і макбук, а ще те, що тут зовсім не буде мережі, і неможливо буде зв'язатися із своїми друзями, а залишиться вона тут аж до вересня. Це було справжнє позбавлення волі.

Так вона провела вже 2 місяці, не було жодного дня, коли вона не пробувала втекти з дому, але ворота завжди були міцно зачинені, попросити не було в кого, адже ніхто не приходив до них. Тому їй змушена була щодня полоти город, готувати їсти, прибирати в домі та мучитися здогадами, що ж нового у світі відбувається: чи вже вибрали переможницю Топ-моделі, чи відкрився ще один новий заклад в столиці, чи приїжджав до них у місто Макс Корж з концертом і тд. Аж доки одного дня все пішло не так, як завжди. Із самого ранку бабця не просила їй допомагати і сама нічого не спішила робити, а ніби чогось або когось ждала. А гість не заставив себе чекати, це був молодий чоловік років 20, з красивою усмішкою. Як виявилось, він прийшов до бабці, щоб запросити її на концерт до дня села, на якому він буде ведучим. Руслана була вражена: ось її шанс, він їй допоможе вибратися з цього місця, він допоможе їй знову повернутися у світ, саме час придумати план дій. Дівчина почекала момент, коли бабця відволіклася, схопила хлопця, який назвався Стасом, випхала його надвір та розповіла йому свою трагічну історію, і про ув'язнення, і про те, як забрали все від неї, як не може дістатися дому.

– Ти маєш мені допомогти, – сказала Руслана, – Крім тебе ніхто не зможе, ти один, хто за весь цей час прийшов сюди, а ще, це ідеальна ситуація, щоб я змогла дістатися міста, коли бабця буде зайнята.

Стаса так розчулила її історія, що він одразу погодився їй допомогти, але з умовою, що теж поїде до столиці, адже давно хотів там побувати. Дівчина погодилася, і вони разом почали розробляти план втечі.

Все складалося якнайкраще, вони домовилися, що як тільки бабця піде на концерт, Руслана перекине йому через паркан мотузку, він перелізе й допоможе їй, а вона до того часу напише записку бабці, щоб вона не хвилювалася. Все йшло за планом, вони вибралися з дому, сіли на автобус до Києва та вже через годину мали бути там. Аби розважатися, Руслана та Стас почали розповідати про себе один одному та переказувати історії з життя. Це був перший раз, коли вони зрозуміли, що не хотіли б розлучатися.

Дібравшись до столиці і провівши разом цілу ніч блукаючи по місту, вони настільки зблизилися, що не хотіли, аби це закінчувалося, але тієї ночі не хотілося про це говорити. Наступного дня кожен пішов своєю дорогою – Руслана планувала поїхати до подруги, а Стас вертатися додому. Їхні долі майже розійшлися, та в останній момент вони зрозуміли, що не можуть так просто залишити свою половинку. І вже незабаром пара стрімголов бігла назустріч один одному до того місця, де розлучилися, щоби не відпустити свою любов назавжди.

Через кілька років, Руслана знову опинилася в заточені в селі, але цього разу вже за своїм бажанням, разом із чоловіком.



Попелюшка з хрущовки

В одній з тих звичайних та непримітних столичних багатоповерхівок, жила й росла дівчина на ім'я Соня. І все було б чудово, якби не те, що вона була нелюбою пасербицею. Коли всі інші отримували на своє день народження айфони, то їй дарували нокія, коли всі скуплялися в ЦУМі, то її речі були з НМ. Не любила її мачуха й робила все для того, щоб вона була звичайною дівчиною і ніколи не попала у «вищий світ» на Печерську. Змушена була Соня сама прибирати в себе в кімнаті, сама готувати собі їсти й добиратися до університету. Загалом, важке було життя в дівчини, нікому такого не побажаєш.

Проте один випадок змінив усе. Яюсь їдучи з пар додому на метро, Соня почула дуже цікаву розмову. Виявляється, що найбажаніший холостяк всієї України Макс Барських на цих вихідних буде святкувати своє 30 річчя в Stereo Plaza, і кожен охочий може прийти й привітати його. Це був знак долі, адже Соня була фанатом усіх його пісень і відвідувала кожен концерт, тому вона просто не могла пропустити таку подію. Ледве дочекавшись вихідних, увечері дівчина надягнула своє найкрасивіше вбрання із Zara і вже готова була вибігати на маршрутку, коли її перестріли сестри з мачухою. Як виявилось, вони теж збираються на святкування Макса і відпустити Соню туди вони не бажають.

– Ти не вийдеш із цієї квартири сьогодні, вимовила мачуха, – Жодних хлопців до того моменту, допоки не вийдуть заміж твої сестри. Залишаєш вдома і прибираєш дім, я прийду і перевірю, а щоб ти не втекла, я зачиняю двері. Бувай!

Соня проплакала увесь вечір, аж поки їй не подзвонила її подруга Люсі. Почувши цю трагічну історію, та запропонувала поприбирати замість неї і почекаати її в квартирі, але попередила, що в 12 їй потрібно бути вдома, тому вона має прийти до цього часу. Це було спасіння дівчини. Соня одягнула плаття Dior, яке їй привезла Люсі, і вирушила до клубу.

Побачивши Макса, вона була зачарована – такого красивого чоловіка вона ніколи не бачила. Вона проговорили з ним увесь відведений їй час, він розказував їй про Гаваї, де відпочивав улітку, а дівчина слухала і розуміла, що влюбилася. Зрозумівши, що вже 11 ночі, вона чкурнула що є духу, забувши навіть попрощатися з Максом та навіть не відчувши, що її нокія, яку одразу підібрав чоловік, випала з рук.

Проїшло кілька тижнів, аж поки співак зумів знайти Соню через звернення до поліції, де вони вичислили особу за загубленим телефоном. Увесь цей час він не міг її забути, адже ще ніколи не зустрічав такої цікавої дівчини, яка не відпочиває на Мальдівах і не має жодної продукції Apple. Зустрівшись з нею, чоловік зрозумів, що закоханий та хоче одружитися, хоче показати їй світ та дарувати айфон кожного місяця, хоче жити з нею в своєму пентхаусі на Печерських Липках та проводити кожного дня в ЦУМ. А Соня була зовсім не проти.

Ось так через ще півроку, вся Україна святкувала грандіозне весілля Макса та Соні, а після цього всі проводжали їх у весільну подорож на Балі.



ШАПКА, ПИРІЖКИ, БІЗНЕС

Ні, ця казка не про ліс і не про сірого, страшного вовка одягнутого в одяг старенької бабці. В ній не буде питань, від дівчинки в червоному капелюсі, на кшталт: «А чому у тебе такі великі зуби? А навіщо тобі окуляри? Чому в тебе такі великі вуха?»

Тут, звичайно, є дівчинка в червоному капелюсі, яку звати Шапка, та її бабуся Ніна, але не та, що у всім відомій казці. Наша героїня, повна сил та енергії, вона займається карате та їздить в магазини на гіроскутері.

Уявімо: звичайний літній день ХХІ ст. в Україні. Шапка вкотре приїхала до своєї бабусі за місто. Підійшовши до будинку дівчина побачила як бабця займається карате зі своїм вірним другом – Сірим. Він вовк, який стильно одягається та має хороше почуття гумору.

- Привіт, бабуся! What`s up? -, прокричала з радістю Шапка.

- Оо, Шапка, це ти!? Який я радий тебе бачити. Ніна мене вже сто разів на лопатки поклала, доки ти приїхала. – промовив Сірий.

- Ха-ха, нічого з тобою не станеться переживеш. Ти ж знаєш: це її захоплення. Проте чому вона так наполегливо займається? Здається, бабуся дуже зла, навіть не звертає увагу на мене.

- У Ніни завтра важливий поєдинок, доки тебе не було, в нас тут таке сталося...

- Сірий, що сталося, що сталося!? Не тягни, розповідай!

- Розумієш, пекарню бабусі хоче відібрати та знищити нова сусідка Регіна. Дуууже неприємна, гидко дивитися на неї! Таким чином наша бабця знімає стрес та думає, як вирішити проблему.

- Хех, що ж це за така сусідка, що вона собі думає? Можливо, я піду з нею поговорю? Ця жінка немає права щось відбирати!

- Це не зовсім так. Нова сусідка має право на пекарню: вона сестра нашої бабусі.

- Ого! Аж не віриться! Пам`ятаю: бабця розповідала про складний характер цієї жінки і про погану стежку, на яку та звернула. Звідки вона взялася на нашу голову?! Потрібно допомогти Бабусі!

Втрюх думається легше: захисники пекарні, заспокоївшись, вирішили звернутися в місцевий відділ поліції, де працює їх хороший друг Жаблен.

Та думаєте, він зміг допомогти? Наступного дня пан Жаблен вирішив поговорити з неприємною сусідкою то, як не дивно, був викинутий за ворота, слухаючи прокляття та погрози: «Якщо Ніна не віддасть те, що мені потрібно, я відберу пекарню!»

Всім одразу стало цікаво, що ж їй таке треба? Відповідь, чесно кажучи, досить легка: Регіні потрібен секретний рецепт бабусиних пиріжків. Пощастило нашим героям, що бабця передала рецепт Шапці, а та його заховала, адже це сімейна реліквія й таємниця.

Новий день нові проблеми! Регіна завітала до Ніни в гості вирішувати бізнес справи, але в розмову втрутилась Шапка.

- Іди звідси, ти нічого не отримаєш, ти не заслуговуєш на секретний рецепт!

- Ти мала шмаркачка, що собі дозволяєш? Ти нічого не знаєш! Ніно, розкажи їй всю правду, як тебе завжди батьки більше любили, для тебе було все, а для мене ніц. Тому улюбленій доньці віддали секретний рецепт, а мене через те що я не розумілася в пекарській справі, а любила малювати, відправили з дому на навчання у школу пекарів, це був найгірший період в моєму житті! Я навіть не змогла повернутися додому!

- Сестричко, ми так довго тебе шукали. Батьків уже давно немає, але вони і в останні дні свого життя про тебе говорили. Я скучила за тобою! Давай разом будемо вести бізнес у

пекарні. Шапка – моя внучка, вона мені допомагає, через щой не вистачає часу на навчання, а тепер будеш ти. Регіно ти згодна? Хочу, щоб ми, як у дитинстві, були завжди разом!

- Ніно, я теж за тобою сумувала! Я так хочу навчитися пекти фірмові пироги нашої мами. У школі мене цього так і не навчили.

- Я тобі допоможу. Тепер Шапці стало легше навчатися. Вона разом із Регіною та бабцею відкрили ще одну пекарню. Сірко почав постачати різну продукцію до цих пекарень та до магазинчику з їхньою випічкою, який розташований у великому ТРЦ, де знайшов своїх фаворитів. Шапка іноді продавала там випічку та практикувала свої здібності пекаря.

Ось такий кінець у нашої казки, а хто слухав той точно молодець. Залишилось лише дізнатись, як новоспечені партнери розподіляють прибуток та як вони зареєстрували свою пекарню? Проте це вже зовсім інша казка!



БІЛОСНІЖКА ТА 7 ЗАЛИЦЯЛЬНИКІВ

У ХХІ столітті красунь вистачає, але, все ж, є одна, красі якої позаздрить кожна. Відома співачка, яка щодня бере участь у різних фотосесіях, приміряє дорогий одяг, використовує лакшері косметику та відвідує ресторани найвищого класу Білосніжка. Дівчина збирає величезні зали фанатів на своїх концертах. Проте всі бачать її тільки ззовні, і ніхто не знає, що всередині. Дівчина завжди усміхнена та красива навіть без макіяжу, але кожного дня її з'їдає сум та горе.

Проїшло п'ять років, як не стало її мами, та три роки після смерті батька. Вона залишилася лише з Мачухою, а сказати, що в них теплі стосунки, все одно, що назвати Землю плоскою, адже мачуха завжди користується добротою та славою своєї падчерки. Як і кожна дівчинка, Білосніжка прагне знайти своє кохання, але для всіх вона лише красуня з обкладинки з крутим голосом, не більше.

Одного разу Мачуха та Білосніжка вирішили поїхати в подорож до Франції, на декілька днів. У літаку вони зустріли компанію чотирьох чоловіків, які, звичайно, вподобали красу молодої Білосніжки. Хлопці постійно привертали її увагу, змагаючись між собою. Політ пройшов весело! Як же неочікувано було для Білосніжки зустрітись із цими спокусниками в готелі, але вони були не самі до хлопців приєдналися ще троє друзів! Тепер уже семеро парубків з розуму сходили від краси Білосніжки, а вона ще й така відома у світі, просто найкраща наречена чи хоча б дівчина. Кожен намагався щось їй подарувати, запросити на побачення. Проте, для красуні це не було новиною, хоча одночасно семеро чоловіків за нею ще не бігали.

На третій день після приїзду дівчина вирішила прогулятися по Парижу. Гуляючи, вона забрела у тиху вуличку, на якій побачила зовсім непримітне та маленьке кафе. Всередині, Білосніжку очікувала доглянута барна стійка, три маленькі столики на двох та безліч квітів. Ось так виглядала паризька кав'ярня у небагатому районі міста.

-Добрий день! Бажаєте щось замовити?, – запитав молодий хлопець.

-Привіт!Так, можна мені чашечку капучино?

- Звичайно. Можливо спробуєте наші круасани?

- А вони свіжі?

- Ображаєте, звичайно, я сам їх пік!

- Ви печете круасани!? Дивно чути таке від хлопця.

- Я багато чого роблю: життя змушує.

- Гаразд, спробую Ваші круасанчики.

Через декілька хвилин хлопець підійшов до столика Білосніжки із її замовленням.

- Приємного, - сказав він.

- Дякую!

У кафе тихо грала музика з кліпів по телевізору, раптово увімкнувся кліп Білосніжки. Миттю вигукнувши, вона промовила:

- Вимкніть, будь ласка, телевізор!

- Хах, це ж Ви! Я не помиляюся?

- Ні, Ви помилилися, дівчина зібралася йти.

- Зачекайте, не йдіть. Я в захваті від Вашого голосу. Мене звати Макс.

- Приємно познайомитися, дякую.

- Не сумуйте, будь ласка, в кав'ярні нікого немає: за вами не побіжить натовп фанатів! Чи Вас хвилює щось інше?

Це була перша людина, за всі останні роки, яка таке запитала.

- Я – людина, яка має все, але не має одного...
- Ти не маєш кохання. Сорі, що на ти, так просто легше. Ти чудова дівчина і обов'язково знайдеш свого принца.
- Так, у мене немає людини, яка б могла б підтримати у важку хвилину, яка обійме та поцілує.

І в цей момент Макс ласкаво обійняв та, глянувши в очі Білосніжки, поцілував її у губи ніжним та швидким дотиком. Вона спершу хотіла б відштовхнути його, але таких почуттів дівчина ніколи не відчувала. Погляди та дотики пронизали їхні серця. Цілий день кохані провели разом. Білосніжка, не могла повірити, що знайде людину, яка буде цікавитися не її кар'єрою, а її душею.

Проїшли дні перебування в Парижі, і дівчині довелося повертатися назад. Білосніжка дуже хвилювалася про розлуку з Максом. Хлопець провів її на літак та пообіцяв, що вони обов'язково зустрінуться. Після їхньої останньої зустрічі минув місяць. Щодня думки були заповнені коханням. У Макса виникли проблеми з кав'ярнею, він заборгував багато грошей, замучившись на багатьох підробітках, хлопець не спілкувався з Білосніжкою більше тижня. Дівчина злякалася за нього й одразу вилетіла до Парижа.

Та на пару чекало ще одне випробування. Погода під час польоту була жахлива, в зоні турбулентності пілот не впорався з керуванням літак почав падати. Сталася величезна трагедія: загинуло багато людей. У всіх новинах показували постраждалих, серед яких була і Білосніжка. Макс побачив цю приголомшливу новину, ідучи по вулиці, на широкому екрані. Його серце забилося так, наче зараз вистрибне з грудей. Хлопець швидко побіг до лікарні, в якій знаходилася Білосніжка. Він знайшов її в палаті та через скляне вікно побачив понівечене обличчя коханої. Уся в садинах та з переломом ноги вона спала. Макс тихо зайшов у палату, присів на стільчик біля її ліжка, взяв за руку та, нахилившись до неї, вперше сказав: «Я люблю тебе, Білосніжко». Подарувавши теплий поцілунок, він з ніжністю глянув у закохані очі дівчини.

У XXI столітті кохання може зруйнувати життя та нашкодити людині, а може врятувати та зробити її щасливою.



ГОЛОС РУСАЛКИ

Ерік завжди любив морські подорожі, коли хвилі розбиваються об величезний лайнер, люди веселяться на палубі, а погляд чіпляється лише за безкрайї горизонт. Це їй не дивно, адже хлопець походив із довгої династії моряків, які змогли монетизувати свої знання та вміння, заснувавши відому туристично-круїзну компанію. Ще з дитинства хлопець, дивлячись у темну глибину, уявляв підводні міста населені русалками та водяними і мріяв зустріти таких морських жителів. На жаль, він не був обережним зі своїми бажаннями.

Розташувавшись в одному із готелів поблизу моря під час чергового круїзу, Ерік крокував по холодному піску безлюдного пляжу та розглядав зоряне небо, що, як у дзеркалі, відображалось у воді. Раптово тишу перервала тиха, приємна пісня дівчини та плескіт води — хлопець пішов на звук.

— У Вас чудовий голос! — гукнув Ерік, приголомшений красою звучання пісні.

— Ой! Дякую Вам! Ви мене налякали! — відповіла розгублена незнайомка.

— Вибачте, що відволік та налякав.

Повисла некомфортна тиша...

— А Ви співачка? — вирішив рятувати ситуацію Ерік.

— Це моє хобі, яке іноді приносить гроші. Виступаю в ресторанах та на вечірках.

— Пощастило ж Вашим слухачам! А як... — не встиг договорити хлопець.

— Та й Вам, здається, пощастило! Я Аріель. — відповіла дівчина на несказане запитання.

— Мене звати Ерік. Дуже приємно!

— Приходьте о восьмій вечора сьогодні в ресторан «Мушля», якщо хочете почути мене знову!

— О, я звісно прийду! — сказав Ерік дівчині, яка навіть не дочекалася відповіді та почала йти.

Дизайн ресторану був просто розкішним, а голоси Аріель та її колеги гармонійно доповнювали атмосферу, в якій знаходились гості. Після виступу дівчини Ерік підійшов до співачок.

— Ви прекрасно доповнили цей вечір! — залицявся до дівчат наш герой.

— Дуже дякую! Аріель, ти про цього поціновувача пісень розповідала? — сказала темноволоса дівчина.

— Так, його звать Ерік. Еріку, це Урсула — моя подруга. — трохи розгубилася Аріель.

— Я навіть у сутінках і не помітив, що в тебе таке яскраве волосся, тобі дуже личить. — намагався фліртувати Ерік.

— Дякую.

— Може вип'ємо? — запросила Урсула.

— Так! Давайте! — радісно погодився Ерік.

Залишок вечора пройшов просто чудово: нові друзі розважалися, слухали драйвових музикантів та розійшлися вже під ранок. Після такої гулянки Ерік не міг зупинити думки про дівчат цілий день та сподівався знову зустрітись з ними. На жаль, це відбулося.

— Хороший хлопець, мені сподобався. — сказала замріяна Аріель, збираючись з подругою на вечірній виступ у «Мушлю».

— Я це помітила. Ти завжди так швидко закохуєшся, що завжди приводить до жах-

ливих наслідків. Забула, як через твого останнього колишнього батько вигнав тебе з дому, а той обібрав до нитки?! — злилася подруга, поки Аріель мовчки слухала. — Цього разу я вже не дозволю якомусь маловідомому туристу крутити тобою, як він захоче!

— Ти думаєш: йому це потрібно? Ерік має дуже інтелігентний вигляд, не бідний, і взагалі на принца якогось схожий.

— Тим паче! Просто дослухайся до мене хоч цього разу. Не будемо сперечатися, дай краще морозиво доїмо, все одно до виступу ще години три, а ти нічого за день до рота не поклала. — запропонувала Урсула.

Холодне, як сніг з володін Ельзи, солодке шоколадне морозиво здавалося таким смачним, особливо натщесерце. Хто ж знав, що після такої приємної вечері в Аріель зовсім зникне голос.

— Подруго, не хвилюйся! Я скажу директору, що ти прихворіла, з ким не буває, він не буде злитись. — заспокоювала дівчину Урсула.

— А, якщо Ерік прийде? — продовжувала непокоїтися Аріель.

— Заспокойся, йди поплавай, а я приведу його на пляж. Океан вже давно чекає! — голосно і таємниче прошепотіла дівчина, блиснувши темними очима.

— Окей, так буде класно! Я вже давно по-справжньому не плавала! — зраділа Аріель.

Урсула в цей вечір була просто розкішна і вже не губилася на фоні своєї яскравої колеги. Вперше в ресторані погляд відвідувачів був прикутий лише до однієї темно-волосої дівчини з гарним голосом. Ерік і справді прийшов з готовністю знову весело гульнути на широку ногу та здивувався, що співачка лише одна.

— Привіт, Урсуло! Чому ти сьогодні одна? — запитав хлопець.

— Аріель прихворіла, чомусь пропав голос. — прибріхувала співачка.

— Тобто ми не зможемо сьогодні так само погуляти? — затурбувався Ерік.

— Так само може й ні, але погуляти точно зможемо, ходімо зі мною. — запросила Урсула хлопця пропустити пару коктейлів.

Після певної кількості алкоголю дует направився на пляж, але не той, що відвідував Ерік. Це місце було приховане та ізольоване від очей простих людей, але вабило своєю красою: вода виблискувала світінням дорогоцінних каменів та ніби кликала в неї зайти. Ерік помітив Аріель, та щось в ній було не так, підійшовши ближче він зрозумів і був шокований.

Луска покривала шкіру дівчини, а ноги перетворилися на величезний рибацький хвіст, який сильно плескав по воді. Здавалося, дитяча мрія збувається!

Хлопець був заморожений, краєм ока він помітив ще й Урсулу, яка теж перетворилася на русалку. Очі дівчини світилися, коли вона почала співати і вабити зайти у воду. Ноги Еріка вже не торкалися піску, він плив і плив все далі й далі.

— Урсуло! Що ти робиш? — намагалася якнайголосніше кричати Аріель, але з її вуст звучав лише тихий, хриплий шепіт.

— Я ж казала довіритися мені. — холодно відповіла дівчина.

Берега вже давно не було видно, вода була просто льодяна, Ерік майже втратив сили, але його це зовсім не турбувало. Пісня закінчилась, а хлопець повторив долю зваблених моряків.

— Що ти наробила?! — голосно шепотіла Аріель.

— Повір мені: так буде краще. Ти вже нічого не зробиш. Він був п'яним і просто втопився. Ходімо звідси, я вже накупалася. — сказала Урсула.

Розгублена Аріель не знала, що робити, і послухалася подругу. Дівчата спокійно та мовчки повернулися додому.

— В мене є гарні новини! — радісно оголосила Урсула.

— Чого ти хочеш?

— А цей хлопець і справді виявився казково багатим, як принц, невже ти була права.
— розповіла дівчина.

— Тобі звідки знати?

— Я забрала у нього гаманець та телефон. Йому ж уже не потрібно.

— Ти просто жахлива!

— Пройде трохи часу — ти мені ще й дякувати будеш! На ці гроші ми відкриємо мережу морських ресторанів і навіть зможемо оплатити звукозаписувальну студію.

— Це зовсім не щасливий кінець!

— Як кому...

Гірше меркантильних дівчат можуть бути лише довірливі, або ж русалки...



ГОРОХ

В один із темних ранків, коли дощ просто лив, а небо блискало та гриміло, світловолоса молода, мила дівчина поспішала на роботу, який же вона мала вигляд під дощем та вітром! Вода збігала по її волоссі та із спідниці на носки її черевиків і витікала з-під каблуків, коли дівчина нарешті прибігла в свій ресторан.

Найгірший початок робочого дня, особливо, коли він доленосний, адже перевірка з дегустаторами саме сьогодні вирішить, чи отримає ресторан, у якому працює шеф-поварихою наша героїня, мішленівську зірку.

Ресторан вимитий до блиску, офіціанти у своєму найкращому амплуа, робота на кухні кипить: хліб печеться, пательні гріються, страви готуються. На кухні панує бентежний хаос, але все-таки тут чисто та акуратно.

Довгоочікувані критики та дегустатори зайшли в ресторан, як вампіри, оцінюючи кожен куточок, якість меню та обслуговування. Замовлення зроблено. Шеффіня приступає до найвідповідальнішого приготування страв у своєму житті.

Їжу подано, героїня нервується та з нетерпінням чекає вердикту, натягнувши посмішку, вирішує підійти то важливих гостей.

— Добрий день! Смачного! Скажіть, будь ласка, як вам страви?

— Добрий день, дякуємо, нам подобається. Проте в нас є декілька питань. — Відповідь один із критиків. Ми поставимо їх через декілька хвилин, по закінченню трапези.

— Добре, буду чекати. — посміхаючись, сказала збентежена дівчина, доки її коліна трусилися.

Декілька хвилин здавались просто вічністю, в дівчини через тривожні думки паморочилося в голові. Критик зі строгим обличчям заговорив із шеффінею.

— Скажіть, будь ласка, Ви справді хочете отримати зірку Мішлен?

— Так, звісно! — зацікавлено відповіла дівчина.

— Що Ви використовували під час приготування моєї страви? Вона була дуже простою, таку їжу готує кожна господиня, але у цієї дуже незвичайний смак, я такого раніше не відчував.

— Страва і справді проста у приготуванні, а інгредієнти написані в меню, отже. — не встигла договорити дівчина.

— Я бачив, що написано. Я хочу знати саме її «родзинку», а Ви хочете зірку. Ми можемо піти один одному назустріч.

— Я не можу вам розповісти секретний інгредієнт, адже він мій власний, я сама протягом багатьох років підбирала таку «родзинку». Це таємниця!

— Зрозуміло. Також, хотів вам повідомити, що в цьому місці не дотримуються санітарних норм та пожежної безпеки. — хитро відповів хлопець.

— Це зовсім не так! Я раджу Вам не кидатися такими словами, наш ресторан просто так не залишить факт про наклеп з боку критика.

— Який наклеп? Я своїми очима бачив таргана.

— Вибачте, ми прийємо до уваги вашу скаргу, але я не можу відповісти на ваше запитання. Всього найкращого! — завершила розмову роздратована та сумна дівчина.

Критики залишили ресторан, а персонал зостався чекати вердикту. Молода стривожена шеффіня заховала горох подалі від чужих очей.

Зміст

Марта і Чудовисько <i>Дорош Тетяна</i>	3
Спляча Злата <i>Дорош Тетяна</i>	8
Рапунцель або Русланине щастя <i>Вітенько Соломія</i>	11
Попелюшка з хрущовки <i>Вітенько Соломія</i>	5
Шапка, пиріжки, бізнес <i>Кримська Марина</i>	18
Білосніжка та 7 залицяльників <i>Кримська Марина</i>	22
Голос русалки <i>Пашинська Анна</i>	26
Горох <i>Пашинська Анна</i>	31

Літературно- художнє видання

КАЗКИ ПОСТМОДЕРНІЗМУ

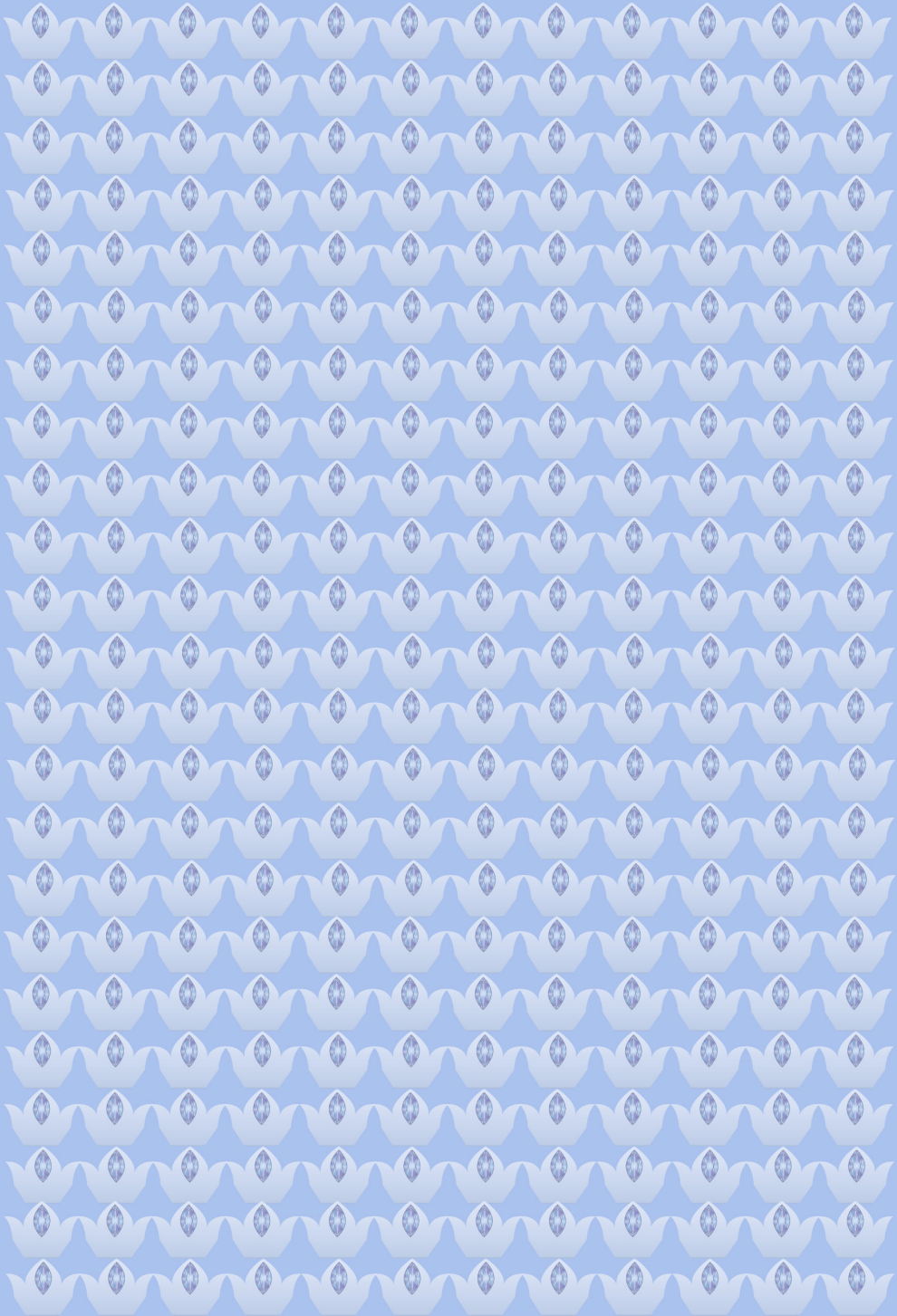
Збірник казок

Головний редактор Дорош Т. М
Комп'ютерна верстка Кримська М. О.
Дизайнер Пашинська А. С.
Технічний редактор Вітенько С. В.

Підп. до друку 02.10.2020 р.
Друк офсетний. Гарнітура Piazzolla. Наклад 2000
Ум. друк. арк 10,12 Зам. № 9-08-0707
ТОВ Видавництво “Сирени”

Свідоцтво про внесення до державного реєстру суб'єкта
видавничої справи Сер. ДК № 3322 від 22.12.2019
61701, Київ, вул. Книговидавнича, 35
E-mail: bo@sirenu.com.ua
Тел. (044) 567-76-12
Інтернет- магазин: www.omacha.com.ua

Надруковано у друкарні ТОВ “ Жива буква”
м. Київ, вул. Казкова, 23. Тел. 508-12-45. e-mail: kazkaTor.ua



ОБЕРИ СВОЮ ГЕРОЇНЮ



ISBN 978-3-16-08410-0



9 783161 484100